Nhật tụng Kālāma – Kinh tạng trích diễm
Kinh Ứng Cúng - 03/11/2024
Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Sáng nay chúng ta học sang bài kinh Ứng Cúng. Bài kinh này là qua tiếp xúc với nhiều vị chúng tôi nhận thấy có rất nhiều bà con lơ là những khía cạnh quan trọng kể cả những người thường xuyên tụng đọc, lễ Phật mỗi ngày thì đọc bài Ân đức Tam Bảo, trong đó có chứ Arahaṁ - Ứng cúng, đọc tới Supatipanno có câu "anuttaraṁ puññakkhettaṁ lokassa" chưa tới. Chính vì chưa tới nên niềm tin mình đối với 2 câu kinh nó chưa tới. Xui là nếu mình đem cái chưa tới mình đem giải thích, rao giảng cho người khác cũng chưa tới. Nó phí. Hai chữ đó và bài kinh sáng nay, đương nhiên chúng ta phải y cứ kinh điển, tôi không thần tiên gì mà hiểu ghê gớm vậy.

Ở ngoài đời, nói theo thế gian, một cá nhân, một tập thể được tuyên dương, đáng khen thưởng, đáng vinh danh thì người ta dựa vào một hay nhiều công trạng của cá nhân, tập thể đó. Họ dựa vào công trạng thôi. Một vài công trạng, ưu điểm tích cực nào đó. Bản thân cá nhân, đoàn thể đó 99.9% rất thích, rất vui khi được người ta vinh danh. Người ta vinh danh vì một vài thành công, thành tựu nào đó của mình. Chuyện mình thích hay không không quan trọng.

Nhưng trong Phật pháp thì khác. Đặc biệt lắm. Một cá nhân hay một đoàn thể được xác định là xứng đáng lễ bái cúng dường, quỳ lạy, đảnh lễ, tôn trọng thì ngoài những ưu điểm, những phẩm chất của các cá nhân, đoàn thể đó, những hạnh lành, phẩm tính đặc biệt. Ở đây nổi bật thế này: Bậc thánh, những người đang tu tập trên đường trở thành thánh họ khả kính, Ứng cúng là bởi vì khoan kể những hạnh lành khác như là Từ Bi, Trí tuệ, Chánh niệm, Thiền Định, Tàm, Úy, ... chuyện đầu tiên phải thấy là : Cá nhân, đoàn thể đó họ phải là người tuyệt đối không màng chuyện vinh danh, lễ bái, cúng dường đó, thì bản thân họ mới xứng đáng nhận cái đó. Nghe có kỳ không? Rất là kỳ. Kỳ lắm luôn.

Trong khi ngoài đời, một cá nhân, một đoàn thể khi có một vài thành công, thành tựu, ưu điểm, chiến công nào đó thì thiên hạ tán dương, được vinh danh họ có quyền thích, nếu quả thật họ có những ưu điểm, đóng góp, thành tựu như vậy. Ở đây lại khác. Một trong những phẩm tính ưu việt, khía cạnh đáng vinh danh nó nằm chỗ: Bản thân người đó phải là người không thích, không màng - kể cả phàm phu. Cái này quan trọng lắm.

Cái gọi là tu tập có nhiều cách lắm. Thí dụ như: Giữ giới là vì sợ khổ, sợ đời sau sanh ra yểu thọ, sợ bị này kia nên giữ giới sát sanh, trộm cắp, không nói dóc, không say sưa,... đó là do sợ khổ mà giữ giới. Thứ hai là muốn sướng mà giữ giới, thí dụ muốn đời sau sanh ra giàu, đẹp, giỏi, thông minh, uy tín,... nên giữ giới, bố thí. Có trường hợp cũng Bố thí, giữ giới, học đạo, ngồi thiền cầu giải thoát; Nhưng có trường hợp bên cạnh muốn cầu giải thoát muốn người ta biết, người ta khen. Chưa tới. Làm các công đức để trốn khổ tìm vui, mong người khác biết là chưa. Người phàm nếu không học giáo lý, đầu chưa đủ tỉnh là không thấy cái này.

Mong người ta biết mình giỏi, mong người ta biết mình có thiền, mình có giới,... chưa. Cái đó chưa tới, chưa đủ đứng sân trước ngôi nhà thánh nhân, chưa đủ tư cách bước vào đừng nói bậc thềm, mái hiên, nói gì trong nhà. Vì anh chưa thấy được toàn bộ hiện hữu của anh là khổ. Tất cả mọi nỗ lực của anh chỉ là những quơ quào, vọng động trong thế giới ảo tưởng. Kể cả so với những người không tu nhìn anh rất ngon lành.

Ở đây tôi nhấn mạnh: Không có nhận thức Bốn đế, dầu là nhận thức của phàm, phải ý thức một cách sắt son, triệt để, rốt ráo, dầu ở mức độ phàm phu phải thấy: Mọi thứ là khổ. Dầu là được cái gì đi nữa. Mình có bằng ngài Ajahn Chah chưa? Cái mình có được có như ngài Ajahn Chah – cả hoàng gia quỳ lạy dưới chân mình, mình có tu bằng ngài Ajahn Chah chưa? Mình có được như ngài Mahasi chưa? ngài Pa Auk chưa? Rồi thì sao? Thứ nhất- Mấy vị có còn phàm không mình đâu biết. Tắt thở rồi các vị đi về đâu, trời biết. Nếu các vị trường thọ diên niên thì tới 90 tuổi, 100,... sức khỏe, trí nhớ,... sẽ ra sao. Chắc chắn sẽ có một ngày nằm liệt một chỗ, bị lú lẫn, nếu chưa là thánh nhân, dầu mình là ai. Cho nên, tất cả những nỗ lực từ đời vô tới đạo tinh thông Phật pháp, giới luật tinh nghiêm,... rồi thì sao? Chỉ cầu giải thoát thì ok. Nếu có lòng mong người khác biết, mong kiến tạo xây dựng đế chế danh lợi ngay trong đạo nghiệp của mình thì rõ ràng người này vô minh. Vì có rồi mình đi về đâu? Có ai ở Việt Nam không biết dòng thiền Trúc Lâm, với bao nhiêu cái Trúc Lâm: Trúc Lâm Bạch Mã, Trúc Lâm Yên Tử, Trúc Lâm Phụng Hoàng,... Rồi nguyên hệ thống Viên Chiếu, Thường Chiếu,.... rồi thì sao? Khi ông thiền sư 100 tuổi là mọi thứ ông không còn biết gì hết. Cho nên, mình phải thấy cứu cánh, lý tưởng cao nhất của đạo Phật là sự buông bỏ, giải thoát.

Dầu chúng ta có bê bối, bầy hầy, bề bộn, bụi bặm cách mấy phải chấp nhận đó là sự thật: Người ta nói: 60 không nên đi xa. 70 không nên may áo mới. 80 không cần ăn ngon. Là vì sao? Mong manh quá. 70 không nên may áo mới là mặc với ai? Còn thích đẹp không? Đẹp với ai? Còn bao nhiêu nữa mà mặc? Da nhăn cỡ đó mặc gì cho đẹp đây? 70 là không còn cơ hội mặc áo mới rồi. 80 không nên cầu ăn ngon, ăn nó mắc xương, rồi nó đẩy qua tiêu chảy, mệt tim... ăn uống mệt lắm không phải không.
Cho nên, nói Ứng Cúng là sao? Là người ta đi trên con đường:
1/ Đã đến bờ kia rồi.
2/ Đang trên đường sang bờ kia.
Điểm đặc biệt, dầu bao nhiêu phẩm tính, người ta coi là bè qua sông. Trong điều kiện đó người ta là bậc Ứng Cúng. Khác ngoài đời nhiều lắm luôn.
Ngoài đời một cá nhân, một tập thể được vinh danh chỉ vì dựa vào một vài phẩm tính, một vài ưu điểm thôi; Còn cá nhân đoàn thể đó thích hay không không quan trọng nhưng đa phần 99,9% là rất thích; Nhưng trong đạo thì không. Đạo mình nó kỳ lắm. Ngoài đời một học sinh, một sinh viên cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ chảnh chọe, miễn là học giỏi, tuyệt đối có thể lên lớp. Nhưng trong đạo thì không.
Trong Phật pháp, khi anh có lòng kiêu ngạo, tự mãn, tự đắc, tự tôn, tự đại với thành quả thì anh không đi xa được. Đạo Phật nó kỳ vậy đó. Kỳ lắm luôn. Vì sao? Là vì công đức anh làm là được thực hiện bằng tâm lành. Nhưng lòng tự kiêu, tự đắc,.. là tâm xấu, làm sao cộng hưởng, cộng sinh với nhau được. So sánh sơ sơ chỗ này thấy đạo và đời khác nhau nhiều lắm.
Bài kinh này có 3 điều đặc biệt cần lưu ý:
1/ Tất cả những đối tượng Ứng Cúng ngoài những phẩm tính, ưu điểm như: Tàm Úy, thiền định, trí tuệ, ... **điều đặc biệt là tất cả những cái đó phải cộng lại thành tâm thái không màng, không thiết tha đến chuyện lễ bái, cúng dường mới là bậc đáng cúng dường**. Ở đây Ngài kể có 9 hạng. Trong đó mình thấy, những vị chỉ đắc Tu Đà Hườn, đáng kính là đúng rồi, các tầng thánh sau khỏi nói, chỉ đắc Tu Đà Hườn là đem lại công đức vô lượng cho thí chủ rồi, nói gì các tầng thánh sau.
Nhưng ở đây có 2 hạng phàm phu:
- Nỗ lực tu tập chứng Sơ Đạo - tầng thánh thấp nhất;
- Hạng cuối cùng là gotrabhu - Hạng thứ nhất nhưng giai đoạn bên thềm = chân trong chân ngoài, trời có sập vị này cũng đắc Sơ Quả ngay đời này.

Ai đi nữa, khi được gọi Ứng Cúng, bậc khả kính thì chuyện đầu tiên anh phải là người không màng những thứ tôn vinh, lễ bái, cúng dường. Anh không muốn người ta biết anh mới khả kính. Đạo mình nó kỳ vậy. Trong khi ngoài đời thì mình mong người ta vinh danh mình, chỉ cần mình có những thành tựu nhất định thì mình xứng đáng với sự vinh danh đó. Còn trong đạo mình – không. Khi mình được vinh danh là bậc Ứng Cúng, bậc khả kính thì chuyện đầu tiên mình phải không màng. Hễ anh có ý tưởng trông mong, chờ đợi người ta biết tới mình là anh chưa đủ tư cách dự hàng Ứng Cúng, Khả kính, Khả lễ. Chưa. Lạ lắm.
2/ Tại sao c 2 đối tượng phàm phu xứng đáng lễ bái vì họ ở vào trường hợp 1: Phàm phu rốt ráo thiết tha tu tập (Ngoặc đơn này nặng ngàn cân: TU ĐÚNG) Với mục đích duy nhất: Hướng tới sự chứng ngộ, giải thoát. Ngoài ra không màng gì hết. Ngai vị Đế Thích, Đại Phạm thiên, Chuyển Luân Vương, Ác ma thiên tử, ... đối vị này không màng, đại địa sơn hà chất đầy 7 báu, vị này không màng, chỉ một lòng cầu vô thượng bồ đề. Dầu là phàm, phải như vậy.
Có rất nhiều người trên hình thức có vẻ không màng vật chất, nhưng có lòng muốn người ta biết - chưa được. Hoặc có lòng hướng về một cảnh giới tái sinh - chưa được. Hoặc chỉ cần chưa rốt ráo gánh nặng khổ lụy hiện hữu - Chưa được. Phải thấm thía, tiêu hóa tận tuyệt Khổ đế, khổ tính trong mọi hiện hữu. Ngán thiệt. Chán thiệt. **Chưa chứng thánh thì cái gì mình có được cũng chỉ là tương đối thôi. Tất cả các hạnh lành chỉ là tương đối.**
Tương đối = Bây giờ được vậy, tháng sau năm sau thập niên sau chắc gì, kiếp này được vậy, kiếp tới chắc gì. Kiếp này là vị khả kính nhưng kiếp sau là con gì trời biết. Đó là nói về phẩm tính. Nói về cảnh giới tái sinh, kiếp này là vị khả kính như vậy nhưng kiếp sau con trùn, con dế, con gì trời biết; Tất cả chúng ta trong room này, những người đang nghe, sẽ nghe, không thèm nghe bài giảng này đều vô số lần trong dòng sanh tử thành tựu tầng thiền cao nhất phàm phu có thể vươn tới - Phi tưởng phi phi tưởng. Chết rồi, về cảnh giới đó rồi, hết tuổi thọ về xuống đây cũng làm heo, làm chó như cũ. Lâu lâu gặp minh sư thiện hữu, họ nhắc cho một câu- tu; mà họ nhắc 1000 lần như vậy, mới có 1 lần mình đắc thiền trở lại về Phạm thiên, làm Thiên chủ Đế Thích, Chuyển luân vương, rồi sao? hết tuổi thọ lại về chỗ tối như cũ. Tại sao tôi nhắc bóng tối? Vì bóng tối nó là chỗ về sau cùng của chúng ta. Vì chỗ sáng, thơm, sạch, cao phải có nỗ

lực mới về; còn chỗ tối dơ không cần nỗ lực, khi anh hết phước hoặc anh không thèm tu hành nữa thì tự động nó về, vì nó là chỗ thấp nhất, nên nó được gọi là đơn vị gốc. Cứ nhớ chừng như vậy. Tại sao người ta được gọi là Ứng Cúng.
Bài kinh này không chỉ đơn giản trên mặt giấy: Trong đây tán thán mấy bậc thánh. No. Đâu có cạn dữ thần vậy.

- Khía cạnh thứ nhứt phải lưu tâm **: Người ta khả kính, Ứng Cúng vì người ta không màng.**
- Thứ hai: Ở đây có kể phàm phu. Phàm cỡ nào mới được chính đức Phật kể chung vào thánh. Ít nhất có điểm giống thánh:
    - Không màng ba cái phỉ lạc lăn tăn mát lạnh ngay kiếp này,
    - Không màng chuyện tái sinh cõi này cõi kia kiếp sau,
    - Không màng chuyện người ta biết hay không khen ngợi, vinh danh, vẽ hình, tạc tượng...

Thánh nhân không màng sự vinh danh vì nói cho cùng sự đáng lễ bái cúng dường là dành cho đối tượng cúng dường các ngài. Cho người khác chứ các ngài không có được cái gì. Giờ có tam thiên, đại thiên thế giới, khắp sơn hà đại địa chất đầy lễ phẩm thì vị Tu Đà Hườn cũng không màng. Tu Đà Hườn thôi đó, chỉ mẻ nhẹ nhẹ, trong 10 kiết sử chỉ bỏ 2. Vị Tu Đà Hườn không có màng, vì sao? Vì người ta hiểu rõ Tứ Đế, không cần lên Tam Quả, Tứ Quả. Chỉ cần Tu Đà Hườn là người ta không màng lễ bái, đảnh lễ, vinh danh,... Cho nên, trong kinh nói: Vị Tu Đà Hườn cỡ nào đi nữa, bắt buộc phải chứng La Hán trong 7 lần tái sinh. Tu hành cỡ nào, tinh tấn, chuyên tâm, rốt ráo, miên mật hay tà tà xìu xìu thì tối đa 7 kiếp. Vì người ta hiểu Bốn Đế là gì, hiểu bằng Trí tuệ tự thân, không phải trí tuệ vay mượn.
Trí tuệ chúng ta nói hiểu này hiểu kia toàn vay mượn: Đọc sách, nghe giảng, học hỏi từ thầy từ bạn- cái đó của người ta, mình tha về gặm nhấm, thấm thía vẫn dựa trên nền tảng vay mượn. Trong room có ai bị cận, bị viễn, bị loạn thị phải mang kính. Bản thân chúng tôi - Chuyện mình kẹt mình mượn đỡ thì có người cặp mắt họ ok, mượn xài được. Nhưng như bản thân tôi mượn xài không được - xương mặt, xương mũi của mình nó không vừa kiếng người ta, thứ hai là cái độ của tròng mắt, như tôi 2 bên không đều, nên xài của người ta xài sao được. Ở đây cũng vậy, kiến thức vay mượn như mình mượn kiếng người ta vậy đó. Về lâu dài mình phải tự đi đo. Kỳ rồi chúng tôi về Houston làm kính, cô thí chủ hỏi: Có cần làm thêm dự phòng không? Ok, nếu được, cảm ơn, vì nhiều khi trục trặc trên đường. Tôi về Việt Nam tôi bị văng cái tròng kính ra ngoài 2 lần, mình ngồi lên, gọng nó dẻo nên không sao, nhưng tròng nó văng ra. Mình không mượn ai được hết.
Thánh nhân khả kính vì sao? Vì các ngài ngoài phẩm tính cần có để có thể chấm dứt phiền não, có được nhận thức đúng đắn về vạn pháp, để có thể buông bỏ, giải thoát thì cái đầu tiên phải là người không màng sự lễ bái cúng dường. **Khi anh không màng sự lễ bái anh mới là bậc khả kính. Không màng cúng dường anh mới là Ứng Cúng.**
Phàm phu được dự hàng phải có 2 cái đó: Có những phẩm tính của bậc thánh dầu mức hạn chế:

- Không mê phỉ lạc, mát lạnh gì trong hiện tại
- Không mê tái sinh
- Không mê ai đó biết mình để vinh danh, tán dương.

Không có 3 cái này mới Ứng Cúng.
Nãy giờ giảng ngoài rìa, giờ mới vô kinh.
9 Hạng.
1/ Phàm phu nhắm đến Sơ Quả.
Lúc họ tu họ không nhắm đến Sơ Quả, nhưng đang phàm thì trạm đầu tiên phải đến là Sơ Quả. Ai nhắm Sơ Quả làm gì, người ta cầu giải thoát rốt ráo nhưng trạm đầu tiên là trạm Sơ Quả. Giống như muốn bay đi đâu chưa biết, ai hỏi đi đâu thì phải ra phi trường cái đã. Khùng sao ra phi trường làm gì? Con biết, nhưng giờ con muốn bay đi Nhật, về Siberia, qua Alaska,.. nhưng đầu tiên bố hỏi đi đâu thì con đi phi trường. Phải ra phi trường. Có ai dừng lại ở tầng Sơ Quả làm gì. Nhưng chuyện đầu tiên không qua tầng Sơ Quả thì đi đâu được.
Tại sao các bậc này được gọi là khả kính? Tất cả chúng ta – chúng sinh – satta có nhiều nghĩa. Trong Tương Ưng Bộ kinh chính Đức Phật dạy : Satta (danh từ, quá khứ phân từ,..) động từ là "dính" = Phàm phu – không có thứ gì đụng đâu dính đó như chúng sinh. Có 2 cách dính :

1) Một là ghét. Dán tâm vào đối tượng.
2) Hai là thích.

Dán không chưa đủ, còn bắt ốc, tha nó vào giường ngủ, đem nó theo trên mọi hành trình từ lúc bé đến tuổi già, vào quan tài; sang kiếp khác; qua kiếp mới cộng thêm nữa. Phàm phu đụng đâu dính đó, bằng 2 cách: Thích & ghét.
Những bậc được xem là khả kính một là người ta gỡ sạch, Hai là người ta đang có lòng, đang gỡ từ từ, người ta đang nhỏ giấm, xăng, dầu để từ từ gỡ.
Còn mình : Không biết mình bị dính & không nghĩ chuyện tháo gỡ.
Trong kinh đức Phật kể chuyện trên Himalaya có mấy bộ tộc phát hiện loại nhựa cây trên nó dính tàn khốc, họ lấy làm bẫy bắt thú, chỉ cần dính một chân nếu là con người dính vô là đừng làm gì hết, dính đôi giày thì rút chân ra khỏi đôi giày, dính thịt thì cứ lắc chừng nào lấy chân ra được thì thôi, đừng dùng chi khác. Mấy con thú thì không, khi bị dính thì lấy tay gỡ, dính thêm cái tay, thêm chân nữa dính thêm chân nữa, tổng cộng hai tay hai chân dính sạch, nếu đưa mỏ cạp dính thêm cái miệng là xong. Ở đây cũng vậy, phàm phu :

- Một là không thấy mình bị tù, bị xiềng;
- Hai là biết mà không biết cách gỡ, gỡ sai cách, càng gỡ càng dính;
- Ba, biết cách gỡ biết phương pháp gỡ nhưng trong lúc gỡ tự mãn với cái đúng của mình. Thay vì tập chú thì ngồi nhìn thành tựu của mình thế là chết mỏi chết mòn ngay trên con đường lẽ ra mình lìa bỏ từ lâu rồi.
- Bốn là Duyên lành tiền kiếp chưa đủ. Thế là tập khí, phiền não nhiều đời nó quay trở lại rước mình đi vào quỹ đạo của kiếp nào, như cũ nữa thôi.

Cho nên, các vị được gọi là Ứng Cúng là vì sao? Là vì họ từng bước từng bước lìa bỏ cái gọi là dính chặt, dính mắc, bám víu. Đó là cái đặc biệt của thánh.
Thiện pháp có nhiều thứ, tại sao nhắc mãi? Vì tất cả phiền não đi ra từ cái dính - nó là Tập Đế, nó dính - Dính do thích & Dính do ghét. Cái ghét là mặt trái của thích; Khi thích cái gì thì ghét cái ngược lại. Khi ghét cái gì thì thích cái ngược lại. Chánh kinh đức Phật gọi là Tham ưu là vậy Ưu = bất mãn, ghét sợ, muốn lìa bỏ, trốn chạy, lìa bỏ, chối từ; Tham = đam mê, dính mắc, thích thú, thưởng thức, hưởng thụ. Phàm phu có 2 cái này thôi. Tất cả phiền não từ 2 cái này mà ra. Tại sao có 2 cái này? Có 2 cái này là do Vô Minh trong Bốn Đế. Không biết rằng: Cái mình thấy ngọt, đắng là do ảo giác.
Người tu hành nói chung, người hành thiền nói riêng phải thấy ba cái này:

- Tất cả những gì mình thích, mình ghét đều do duyên mà có. Nó không phải hằng số, cái gì hay ho. Nó do các duyên mà có, có do tổng hợp, rồi có lúc mất đi.
- Những gì mình thích chỉ là ảo giác, do Tiền nghiệp, Khuynh hướng tâm lý, Môi trường sống nó dẫn mình đến chuyện thích cái này thích cái kia. Bản thân nó vô thường, mà tâm tình, đánh giá, nhận xét, .. của mình đều do Tiền nghiệp, Khuynh hướng tâm lý, Môi trường sống. Mới tháng trước mình là tổng giám đốc, chủ tịch hội đồng quản trị ăn món ngon nhất Pháp, Việt Nam,... giờ sanh vô bụng cọp, beo, sư tử là chỉ có máu tươi, thịt sống, ăn cái gì không có sống là ăn không được. Con sư tử, con cọp nào mà ăn thịt luộc, thịt nướng bao giờ. Trong khi cách đây mấy tháng, cái đĩa mình ăn rờ cái gì tanh tanh là thấy gớm, giờ phải thịt sống máu tươi, phải tanh tanh mới khoái. Đó là do tiền nghiệp đẩy mình vô thân phận đó. Rồi khuynh hướng tâm lý là gì? Mình phải coi nặng chuyện ăn uống. Môi trường sống là gì? Nếu con đó nó được nuôi dưỡng từ bé trong môi trường thức ăn giống chó giống mèo thì đỡ, nếu mình trong môi trường rừng rú thì bắt buộc nó phải quay về bản năng thú tính là máu tươi thịt sống. Con vịt nuôi chung với gà sẽ có đặc điểm sinh hoạt giống loại gà, vì đó là môi trường.
- 9 Đối tượng khả kính đầu tiên phải không màng lễ bái cúng dường mới là người khả kính. Những phẩm tính 9 hạng này có được là gì?

1. Họ đã làm gì với các thứ phiền não?
2. Họ đã làm gì với các hạnh lành, Bồ Đề phần ? Tôi gom gọn là Ngũ căn - Ngũ lực. Một nhóm này đại diện mấy nhóm kia. Nhiều người hiểu lầm là tu từng nhóm. No. Nhóm này mang nội dung phẩm tính nhóm kia.
Tín = Chánh Tín = Chỉ tin cái gì mình đã hiểu rốt ráo, tối thiểu rốt ráo tầm phàm phu. Rốt ráo = Mình chỉ tin cái gì mình không mơ hồ, mơ màng, chập chờn. Niềm tin y cứ trí tuệ.
Tinh tấn = Tinh tấn với sự thúc đẩy của trí tuệ & Chánh tín. Tinh tấn không có hỗ trợ của trí tuệ & Chánh tín là không được. Có những người tu lấy công làm lời. Giáo lý không học, cái gì cũng không cứ ráng ì

ạch phục vụ, quét, dọn gọi là lấy công làm lời. Có nhiều cách kiếm tiền mà cách lấy mồ hôi đổi tiền kiếm ít mà mệt lắm. Nỗ lực dựa trên chánh tín & Trí tuệ, không phải lấy công làm lời.

Niệm = Chánh Niệm = Khả năng ghi nhớ biết mình với sự hỗ trợ của các chi còn lại: Tín, Tấn, Định, Tuệ mới là Niệm trong trường hợp này. Chánh niệm được sự hỗ trợ cùng lúc của Tín, Tấn, Định, Tuệ. Trong Tương Ưng, đức Phật xác nhận: Bát Chánh Đạo cũng vậy, mỗi cái Chánh phải được 7 chi còn lại mới gọi là Chánh. Chánh kiến được gọi là chánh kiến vì được hỗ trợ bởi 7 cái chánh còn lại. Chánh niệm được gọi là chánh niệm vì được hỗ trở bởi 7 cái chánh còn lại.

Định = Khả năng tập trung tư tưởng.

Con chó con heo có định nhưng nó không gọi bồ đề phần vì định của nó không được sự hỗ trợ của các thành phần còn lại: không có Chánh Tín, Chánh cần, chánh niệm... Định của chúng sanh thấp kém nó chỉ là định trong 13 tâm sở, một thành tố tâm lý, không đủ là chánh định.

Nước có nhiều loại: nước trong không khí, nước trong hơi thở, nước trong sương giá, mây trời, nước trong thức ăn, nước uống, Nước thấm môi, nước súc miệng, nước giải khát, nước rửa mặt, nước để tắm, nước để ngâm bồn, nước để bơi lội, nước đủ trồng sen súng, nước đủ chèo thuyền thu hái sen, nước đủ đi thuyền, nước đủ lướt sóng,... Đừng nghe nước tưởng giống nhau.

Định có nhiều cấp, nhiều phẩm tính. Lượng nhiều ít cũng phải khác nhau.

Vị được xem khả kính dầu phàm hay thánh về đức lành phải thành tựu 5 quyền - Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ.

Tín = Chánh Tín = Niềm tin dựa trí tuệ, hiểu Bốn Đế là gì. Không có trí tuệ gọi là Vô Minh. Trong kinh có định nghĩa đó. Phải hiểu Bốn đế dầu mức độ phàm phu: Mọi hiện hữu đều là khổ. Thiện nào đều là khổ, ác nào đều là khổ, sướng nào cũng là khổ, khổ nào đều là khổ; thiện, ác, buồn, vui đều là khổ. Trong các ác, Tham ái là vừa khổ và Nguồn khổ. Trong các thiện, Bát Chánh Đạo là khổ nhưng là con đường thoát khổ. Đường vào rừng chính là đường ra rừng, Đường ra rừng chính là đường vào rừng, vấn đề là ta quay mặt về hướng nào.

Sáng nay tôi giảng bài kinh Ứng cúng để bà con thấy, được gọi Thánh nhân là sao? Thánh nhân = Không còn ảo giác cái này ngọt, đắng. Tất cả chỉ là những đóa hồng ngoài cửa sổ của trung tâm ung bướu dành cho người kì cuối, sau khi xạ trị không xi nhê, bơm thuốc hết cỡ tóc vẫn rụng, thoi thóp thở, mắt lờ đờ không thèm sống. Với người như vậy mình có trồng 84000 bông hồng bên cửa sổ thì bông hồng đó dành cho ai chứ không phải cho họ.

Bậc thánh thấy: Mọi thứ đều là khổ, đẹp nhất cũng chỉ đóa hồng bên song cửa tử tù, người hấp hối. Chưa kể. Tất cả chỉ là ảo giác. Do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà chúng thấy cái này ngọt cái kia đắng, cái này đẹp, cái kia xấu; Tiếp theo vị đó thấy: Mọi thứ do duyên mà có, có rồi phải mất đi. Tất cả những cái mình thấy AB CF chỉ là khối tổng hợp các thành tố, không có gì là một, massive. Tất cả là khối tổng hợp, lắp ráp. Thấy như vậy.

Giờ mình thấy do người khác nói. Nếu tiếp tục tu tập, học đạo, thực tập sẽ có ngày thấy đúng như vậy. Mọi thứ ở đời từ đồng hồ Rolex, òa thánh, đến nhà trắng đến chòi vịt ngoài đồng, thân xác mấy chục ký tất cả đều là lắp ráp, chỉ cần các thành tố làm nên nó rời rã thì tất cả trở về 0. Giàu, đẹp, nổi tiếng cách mấy, chỉ cần ngưng thở 15 phút là không còn ai hâm mộ nữa, các vị có hâm mộ ai chứ tôi là không. Có là cao tăng, mỹ nữ, giai nhân, bác học,... tôi quý mến, muốn gặp mà tắt thở rồi mà kêu tôi ở cùng phòng nhà xác thì tôi không muốn ở gần cái xác đó. Còn các vị vì tình cảm, niềm kính tin gì đó thì không biết nhưng riêng tôi là tôi dội rồi đó. Chỉ 15 phút. Thấy bạc chưa? Một người mình hâm mộ, nhớ thương, quý kính, dành bao nhiêu hảo cảm, thiện cảm, chỉ 15 phút thôi, chưa được một tiếng. Lòng thiết tha muốn gặp bèn không còn nữa. Chỉ cần cô này, vị này 15 phút không còn thở nữa thì mình bèn lùi bước đi, mình không có lý do đứng đó nhìn cái xác. Có khùng không. Nhìn đống hoa khô còn có nghĩa. Nhìn xác người ớn muốn chết. Bạc chưa? Dầu đó là người thương mến tình cảm nam nữ, quý kính của đệ tử dành sư phụ. Chỉ cần người đó nằm liệt giường mê man 6 tháng còn muốn gặp không? Nhiều khi gặp tò mò, ghé mắt cái rồi rút lui, chưa chết, đã ớn rồi. Bạc lắm.

Bậc đáng cúng dường vì các vị liên tục nhìn đời bằng nhãn quan, nhận thức như vậy đó. Thánh nhân khỏi nói, nhưng phàm phải liên tục sống trong nhận thức đó thì bậc đó là bậc khả kính.

Được gọi khả kính = Bên cạnh những phẩm tính Tín Tấn Niệm Định Tuệ..thì vị đó phải có 3 cái này mới được gọi là Ứng Cúng, Khả kính:

1. Không dính kẹt trong phỉ lạc, muốn bay bay, hào quang,...thấy hay.
2. Không còn mong về cõi nào hết, nếu cầu Phật Quả chỉ mong rốt ráo Phật quả tương lai. Nếu cầu giải thoát chỉ mong giải thoát kiếp này, không còn sanh tử nữa, không mong về cõi nào. Không dính mắc chuyện tái sinh.
3. Không có tí ti trông mong chờ đợi người khác biết để lễ bái cúng dường.

Đây là điểm của vị Ứng cúng. Nếu bị kẹt 1 trong 3 thì không phải ứng cúng. Tôi nghiêm túc xác định như vậy. Nếu tu đúng không có lý do kẹt trong 3 cái này: phỉ lạc hào quang nhẹ nhẹ, mong về cõi nào đó, mong người khác biết. Dầu anh có kiến thức giáo lý, thiền định thâm hậu,....nhưng có ý người khác biết, nể anh là sai rồi. Vì anh đã quên mọi thứ nó là khổ, anh không tài nào giữ nổi nó đâu. Tại sao anh muốn giữ? vì thấy nó ngọt, mà quên ngọt nó là ảo giác.
Ok. Chúc các vị một ngày vui./.